

Sygn. akt II Ca 701/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki (spr.)
Sędziowie	SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSR del. Anna Strzelczyk
Protokolant	Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. Oddział w O.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Ł. S., B. S. sp. j. w S.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji (art. 841 i 842 kpc)

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 17 lipca 2017 roku, sygn. akt I C 596/16

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym sentencji w ten sposób, że oddala powództwo;
- zasądza od powoda (...) Bank (...) S.A. Oddział w O. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Ł. S., B. S. sp. j. w S. kwotę 3.650 (trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSR Anna Strzelczyk

Sygn. akt II Ca 701/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w Opocznie, cytując:

„1. zwolnił od egzekucji maszynę do produkcji narożników stalowych składająca się z: prasy 40 tonowej, rozwijarki, rolnicy z konsolą komputerową, obcinarki automatycznej, stołu automatycznego, kompresora (...) i fotokomórek zajęta u dłużnika D. K. (1) w dniu 21 kwietnia 2016 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Podgórze K. O. w sprawie egzekucyjnej z wniosku Przedsiębiorstwa (...) Ł. S., B. S. sp. j. w S. sygn. akt Km 274/16;

2. oddalił powództwo w pozostałej części;

3. zasądził od powódki (...) Banku (...) S.A. Oddział w O. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Ł. S., B. S. sp. j. w S. kwotę 6.677,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu” – koniec cytatu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 20.01.2012 r. w O. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. Oddział I w O., a D. K. (1) została zawarta umowa kredytu inwestycyjnego na kwotę 116.000,00 zł. Kredyt przeznaczony był na zakup maszyn i urządzeń do linii produkcyjnej narożników perforowanych i mokrych tynków.

Jednocześnie umową przeniesienia własności rzeczy ruchomej zawartej 20.01.2012 r. tytułem zabezpieczenia wierzytelności Banku strony zawarły umowę, na mocy której D. K. (1) przeniósł na Bank własność maszyn i urządzeń znajdujących się w firmie (...) z siedzibą w (...).

Zgodnie z § 7 umowy przewłaszczający zobowiązał się do trwałego i niebudzącego wątpliwości oznaczenia przedmiotu przewłaszczenia jako własności (...) S.A. przez umieszczenie tabliczki znamionowej.

Za pieniądze z kredytu D. K. (1) zakupił maszynę do produkcji narożników stalowych. W skład tej linii produkcyjnej, która stanowi jedną całość wchodzi takie urządzenia jak: rozwijak, prasa 40 tonowa, rolownica o długości 2 m z konsolą komputerową, obcinarka automatyczna, stół automatyczny do odbioru produktów, kompresor (...) i fotokomórki.

Osobne mienie jak wózek widłowy, nagrzewnica i rejestrator. Przedmioty te nie były kupione z pieniędzy z kredytu lecz z oszczędności D. K. (1).

D. K. (1) nie spłacił jeszcze kredytu zaciągniętego w 2012 r.. Do spłaty pozostała jeszcze kwota 60.000,00 zł, która ma spłacić do 2022 r.

Przy pierwszym zajęciu w kwietniu D. K. (1) nie był obecny. Przy drugim zajęciu we wrześniu był obecny i okazywał komornikowi dokonującemu zajęcia umowy z bankiem.

Po dwóch latach prowadzenia działalności gospodarczej w G. D. K. (1) przeniósł swoją działalność do K. gdzie wynajął lokal na dogodniejszych warunkach niż w G..

Powód w niniejszej sprawie, czyli Przedsiębiorstwo (...) Ł. S., B. S. sp. J. w S. jest wierzycielem D. K. (1) i w sprawie Km 744/16 złożyło wniosek o wszczęcie egzekucji celem wyegzekwowania kwoty 35.000,00 zł łącznie z kosztami egzekucyjnymi.

Ten sam wierzyciel prowadzi przeciwko dłużnikowi D. K. (1) również egzekucji wierzytelności w kwocie 2.232.76 zł sygn.. akt Km 274/16.

W dniu 21.04.2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie dokonał pod nieobecność dłużnika zajęcia linii do produkcji profili stalowych oraz wózka widłowego i form stalowych.

W dniu 16.09.2016 r. stosownie do treści art. 851 k.c. dokonał drugiego zajęcia przez zaznaczenie w protokole pierwszego zajęcia i dokonał dodatkowo zajęcia kolejnych wyprodukowanych profili stalowych (taśm stalowych).

Zajęcia tego Komornik dokonał w obecności dłużnika, który poinformował Komornika, że zajęte ruchomości są własnością Banku.

Pismem z dnia 16.09.2016 r. Komornik zawiadomił (...) Bank (...) S.A. o zajęciu ruchomości z pouczeniem o możliwości wystąpienia z roszczeniem z art. 841§1 k.p.c.

O zajęciu ruchomości powiadomił Bank także dłużnik D. K. (1), który w dniu 15.09.2016 r. złożył też do Sądu Rejonowego w Opocznie skargę na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie.

Mając tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest uzasadnione w części. Przepis art. 841 § 1 i § 3 k.p.c. stanowi, że osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa.

Bank w ocenie Sądu Rejonowego wykazał przesłanki wskazane w cytowanym powyżej przepisie

Pozew został złożony w dniu 17.10.2016 r. (data stempla pocztowego). Pismo do Banku zawiadamiające o zajęciu ruchomości zostało przesłane w dniu 16.09.2017 r. (brak w aktach egzekucyjnych dowodu doręczenia pisma). Należy więc uznać, że termin miesięczny został zachowany.

Bank wykazał również, że na podstawie umowy przeniesienia własności rzeczy ruchomych z dnia 20.01.2012 r. jest właścicielem maszyn i urządzeń do linii produkcyjnej narożników profilowych i mokrych tynków zakupionych przez D. K. (1) za pieniądze z kredytu udzielonego przez Bank również na podstawie umowy z dnia 20.01.2017 r.

Ponieważ Bank w piśmie nie wykazał, które maszyny zajęte przez Komornika stanowią własność Banku Sąd Rejonowy nie mógł uwzględnić wniosku o zabezpieczenie, ani też orzec na podstawie złożonych do pozwu umów.

Z umowy wynikało bowiem, że maszyny będące własnością Banku powinny być oznaczone tabliczkami znamionowymi, którego to obowiązku nie dotrzymał ani Bank ani też dłużnik.

Komornik dokonał zajęcia ponieważ na maszynach brak było tabliczek znamionowych, a tylko wobec oświadczenia dłużnika, że są to maszyny Banku, zawiadomił Bank o dokonanym zajęciu.

Dopiero w postępowaniu sądowym Sąd Rejonowy na podstawie zeznań świadka D. K. (1) i okazanych przez niego dokumentów ustalił, które urządzenia są własnością Banku.

Bank mimo toczącego się postępowania jeszcze na rozprawie w dniu 13.06.2017 r. nie potrafił jednoznacznie wskazać, które maszyny są własnością Banku. Uczynił to dopiero w piśmie procesowym z dnia 19.06.2017 r.

To naganne postępowanie Banku nie może jednak w ocenie Sądu Rejonowego prowadzić do uznania roszczenia Banku ani za spóźnione ani też za nieudowodnione. Ostatecznie to bowiem na Sądzie ciąży obowiązek stwierdzenia zasadności roszczenia i dokonanie ustaleń, które będą podstawą tej oceny.

Jak wskazano powyżej świadek D. K. (1) wskazał, które maszyny zostały zakupione z kredytu i wykazał, że za pieniądze uzyskane z Banku dokonał zakupu maszyn pod kontrola Banku.

Pieniądze z tego kredytu mogły być przeznaczone tylko na zakup maszyn po przedstawieniu faktur.

Z zeznań tych wynika, że linia produkcyjna składa się z kilku maszyn, które stanowią jedną całość. Brak choćby jednej maszyny sprawia, że linia produkcyjna nie może pracować. Te maszyny to prasa 40 tonowa, rozwijarka, rolnica z konsolą komputerową, obcinarka automatyczna, stół automatyczny, kompresor (...) i fotokomórki.

Okoliczności te zostały ostatecznie ustalone przez Sąd Rejonowy w zasadzie bezspornie gdyż pozwany nie zgłosił żadnych dowodów, które zaprzeczałyby tym ustaleniom i dlatego na mocy art. 841§ 1 i § 3 k.p.c. orzekł jak w pkt 1wyroku.

Sąd Rejonowy oddalił powództwo co do pozostałych urządzeń gdyż sam dłużnik stwierdził, że urządzenia takie jak wózek widłowy, nagrzewnica i rejestrator, nabył za własne oszczędności, maszyny te nie mogły więc być przedmiotem przewłaszczenia.

Mimo uwzględnienia roszczenia w znacznej części Sąd Rejonowy na mocy art. 103 § 1 k.p.c. obciążył stronę powodową kosztami procesu.

Tak jak już wskazano powyżej zachowanie Banku w toku całego procesu było postępowaniem niesumiennym i niewłaściwym.

Mimo, iż Bank po udzieleniu kredytu nie dopełnił obowiązku aby jego własność była zabezpieczona w sposób widoczny dla wszystkich przez umieszczenie tabliczek znamionowych to również w toku procesu, mimo, że sam wystąpił z roszczeniem, nie potrafił wskazać ani w pozwie ani w toku procesu (mimo oddalenia wniosku o zabezpieczenie), które maszyny są własnością Banku. Takie umieszczenie tabliczek znamionowych służy między innymi ochronie wierzycieli, aby wiedzieli oni, czy dana osoba, np. ich dłużnik jest właścicielem rzeczy, w których jest posiadaniu.

Ustalenia Sądu Rejonowego potwierdziły, że takie sformułowanie żądania jak w pozwie było niewystarczające, ponieważ okazało się, że nie wszystkie maszyny zajęte u dłużnika były własnością Banku.

Brak wskazania w pozwie maszyn co do których powód zgłosił żądanie zwolnienia od egzekucji sprawiło, że postępowanie trwało kilka miesięcy narażając stronę pozwaną na koszty spowodowało, że Sąd Rejonowy całością kosztów procesu obciążył powoda.

Na kwotę tą składają się koszty dojazdu z K. do O. – 1260,00 zł (3 x 420 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 5417,00 zł, łącznie jest to kwota 6.677,00 zł.

Pełnomocnik powoda zaskarżył wyrok w części tj. w punktach 2 i 3.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego a mianowicie:

a) art. 510 k.c. i art. 101 ustawy z dn. 27 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na oddaleniu powództwa o zwolnienie od egzekucji wózka widłowego, nagrzewnicy i rejestratora tylko na tej podstawie, że urządzenia te nabyte zostały przez dłużnika za własne oszczędności. Przy prawidłowym zastosowaniu tych przepisów Sąd uznałby, iż urządzenia te były przedmiotem przewłaszczenia ponieważ nie ma znaczenia czy nabyte one zostały za pieniądze z kredytu czy też za własne oszczędności.

2. Naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy a mianowicie:

a) art. 227 kpc poprzez jego niezastosowanie, polegające na nie przeprowadzeniu dowodów z przesłuchania świadków W. K. i J. S. mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Zgłoszeni świadkowie byli obecni przy zajęciu maszyn i urządzeń w tym informowaniu Komornika i pełnomocnika wierzyciela o przewłaszczeniu maszyn i urządzeń;

b) art. 233 kpc poprzez jego nie zastosowanie, polegające na dokonaniu oceny dowodów w sposób niewszechstronny i nierzetelny między innymi poprzez przyjęcie nieprawdziwych danych, że komornik zawiadomił Bank o zajęciu maszyn i urządzeń;

c) art. 103 kpc poprzez przyjęcie, że poniesione koszty wywołane zostały niesumiennym lub oczywiście niewłaściwym postępowaniem Powoda mimo, że gdyby Komornik i Wierzyciel właściwie postąpili po powzięciu informacji o przewłaszczeniu maszyn i urządzeń Dłużnika nie zachodziłaby potrzeba wystąpienia z powództwem w trybie art. 481 kpc.

Wskazując na powyższe wnosił o:

- a) zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości także poprzez zwolnienie od egzekucji: wózka widłowego M., nagrzewnicy i rejestratora oraz zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za obydwie instancje ewentualnie;
- b) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pełnomocnik strony pozwanej zaskarżył wyrok w części, tj. co do pkt 1 i 3, zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, a to art. 187 § 1 pkt 1 w zw. z art. 193 § 1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że pismo procesowe strony powodowej z dnia 19 czerwca 2017 r. stanowiło konkretyzację powództwa, a nie jego zmianę /tj. rozszerzenie o przedmioty zajęte w dniu 21 kwietnia 2016 r., a cofnięcie w zakresie taśmy stalowej i wyrobów stalowych zajętych w dniu 14 września 2016 r./, co doprowadziło do naruszenia przepisu prawa materialnego, a to art. 841 § 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uwzględnienie powództwa ekscydencyjnego, pomimo jego wytoczenia w zakresie rzeczy wskazanych w pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku po upływie terminu jednego miesiąca od dowiedzenia się o ich zajęciu,

a z ostrożności procesowej także:

2) naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 65 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i dokonanie wykładni umowy o przewłaszczenie na zabezpieczenie w sposób sprzeczny z jej literalnym brzmieniem, co skutkowało przyjęciem, że przewłaszczeniem objęte były wymienione w pkt 1 zaskarżonego wyroku rzeczy przyszłe: prasa 40-tonowa, rozwijarka, rolnica z konsolą komputerową, obcinarka automatyczna, stół automatyczny i fotokomórki;

3) naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 155 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że doszło do przeniesienia własności wymienionych w pkt 1 zaskarżonego wyroku rzeczy przyszłych: prasy 40-tonowej, rozwijarki, rolnicy z konsolą komputerową, obcinarki automatycznej, stołu automatycznego i fotokomórek w sytuacji, do czego nie było potrzebne przeniesienie posiadania rzeczy;

a w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach:

4) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, a to § 2 w pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w swym pierwotnym brzmieniu /Dz.U.2015.1804/ w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U.2016.1667/ poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji zastosowanie stawki wynagrodzenia pełnomocnika określonej w § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w aktualnym brzmieniu i zarazem zaniżenie zasądzonych na rzecz pozwanej kosztów procesu o kwotę 1 800,00 zł.

W konkluzji apelacji pełnomocnik pozwanych wnosił o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,
- 2) zmianę - nawet w wypadku oddalenia żądania z pkt 1 - rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania poprzez zasądzenie na rzecz strony pozwanej kwoty 8 477,00 zł w miejsce kwoty 6 677,00 zł,

ewentualnie o:

- 3) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania,

a także:

4) zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powoda popierał swoją apelację i wnosił o oddalenie apelacji pozwanego, zaś pełnomocnik pozwanych popierał swoją apelację i wnosił o oddalenie apelacji powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja strony pozwanej zasługuje na uwzględnienie.

Sąd II instancji podziela zarzut apelacji tj. naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego art. 65 § 2 k.c. i art. 155 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie i dokonanie wykładni umowy o przewłaszczenie na zabezpieczenie w sposób sprzeczny z jej literalnym brzmieniem, co dalej doprowadziło do przyjęcia, iż doszło do przeniesienia własności spornych ruchomości.

Sąd I instancji ustalił, że przedmiotem umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie były rzeczy zakupione przez dłużnika D. K. ze środków uzyskanych z kredytu udzielonego przez stronę powodową tj. prasa 40 tonowa, rozwijarka, rolnica z konsolą komputerową, obcinarka automatyczna, stół automatyczny, kompresor (...) i fotokomórki.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że umowa kredytowa została zawarta w dniu 20 stycznia 2012 r. i tego samego dnia dłużnik D. K. zawarł ze stroną powodową umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie udzielonego kredytu. Słusznie podnosi pełnomocnik strony pozwanej, że w dniu zawarcia tej umowy żadne maszyny jeszcze nie zostały zakupione za środki pieniężne pochodzące z udzielonego kredytu. Z zeznań bowiem dłużnika K. wynika, że najpierw została zawarta umowa kredytowa i umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie, a dopiero później zawarł umowy na zakup maszyn. Umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie nie wskazuje, że jej przedmiotem będą jakiegokolwiek rzeczy przyszłe albowiem w jej § 2 ust. 1 odwołuje się ona do rzeczy tj. maszyn i urządzeń jakie znajdują się w przedsiębiorstwie dłużnika w dniu jej zawarcia. Z zapisu tego wynika jednoznacznie, że przeniesiono na rzecz strony powodowej w dniu 20 stycznia 2012 r. jedynie maszyny i urządzenia, które były własnością dłużnika D. K. i znajdowały się na terenie jego przedsiębiorstwa. Po drugie do w/w umowy nie sporządzono nawet wykazu jakie to rzeczy oznaczone co do gatunku tj. maszyny i urządzenia zostały przeniesione na rzecz powodowego Banku.

Wprawdzie przepis art. 65 § 2 k.c. ogranicza znaczenie wykładni literalnej, gdyż kładzie nacisk na cel umowy, to nie można dokonać wykładni postanowień umowy w sposób sprzeczny z werbalną treścią oświadczeń.

Oznacza powyższe, że dokonana przez Sąd Rejonowy wykładnia postanowień umowy z dnia 20.01.2012 r. przewłaszczenia na zabezpieczenia jest sprzeczna z jej literalnym brzmieniem.

Trafnie zarzuca w apelacji strona pozwana, że przepis art. 155 § 2 k.c. stanowi, że jeżeli przedmiotem umowy zobowiązującej do przeniesienia własności są rzeczy oznaczone co do gatunku, to do przeniesienia własności potrzebne jest przeniesienie posiadania rzeczy. Tymczasem w dacie zawarcia umowy przewłaszczenia sporne rzeczy nie były własnością dłużnika D. K.. Jak to wyżej wskazano strona powodowa w toku procesu stosownie do treści art. 6 k.c. nie wykazała, że do takiego objęcia w posiadanie spornych rzeczy doszło. Z treści przepisu art. 348 k.c. wynika, że przeniesienie posiadania następuje przez wydanie rzeczy albo przez wydanie dokumentów.

Z treści § 7 umowy z dnia 20.01.2012 r. przewłaszczenia na zabezpieczenie można domniemywać, że obowiązek w/w został dopełniony poprzez umieszczenie na przewłaszczonych maszynach i urządzeniach tabliczek znamionowych. Jednakże, jak to prawidłowo ustalił Sąd meriti (fakt niesporny) obowiązek ten nie został spełniony, gdyż żadna ze spornych maszyn i urządzeń w w/w sposób nie była oznaczona.

W tym miejscu wymaga zwrócenie szczególnej uwagi, co zresztą dostrzegł Sąd Rejonowy, że strona powodowa nie potrafiła wskazać w pozwie, a także później, które konkretnie rzeczy tj. maszyny i urządzenia były objęte

przewłaszczeniem na zabezpieczenie kredytu. Dopiero na żądanie Sądu Rejonowego, strona powodowa określiła maszyny i urządzenia, których zwolnienia się domaga na podstawie wykazu zajęcia sporządzonego przez komornika.

W świetle powyższego zasadnie podnosi autor apelacji, że w wyniku naruszenia w/w przepisów prawa materialnego doszło do zwolnienia spod egzekucji spornych maszyn i urządzeń.

Zasadnie strona pozwana podnosi w apelacji, że w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy naruszył także przepis art. 843 § 1 k.p.c.

Jak bowiem wynika z lektury akt sprawy, to pozew został złożony w dniu 24.10.2016r. W pozwie strona powodowa nie oznaczyła maszyn i urządzeń, których zwolnienia spod egzekucji żąda, ograniczyła się do zwolnienia spod egzekucji przedmiotów majątkowych zajętych u dłużnika D. K. w dniu 14.09.2016 r. Do pozwu nie dołączyła także wykazu maszyn i urządzeń, które zostały przewłaszczone przez dłużnika na rzecz Banku. Ograniczyła się jedynie do wskazania miejsca przechowywania rzeczy wskazując miejscowość (...), kiedy to rzeczy te były zajęte przez Komornika w miejscowości (...).

Wreszcie dopiero po drugim wezwaniu w piśmie procesowym z dnia 19.06.2017 r. strona powodowa „sprecyzowała swe żądanie wskazując konkretnie maszyny i urządzenia, które pragnie zwolnić spod egzekucji”, tj. rzeczy zajęte przez Komornika w dniu 21.04.2016 r. oraz cofnęła żądanie w zakresie taśmy stalowej i wyrobów stalowych zajętych w dniu 21.09.2016r.

Z poczynionych prawidłowo ustaleń faktycznych Sądu I instancji wynika, że strona powodowa o zajęciu ruchomości u dłużnika w dniu 21.04.2016 r. i w dniu 21.09.2016 r. dowiedziała się w dniu 21.09.2016r.

Oznacza powyższe, że pozew został złożony w terminie. Jednakże zgodzić się należy ze stanowiskiem strony pozwanej, że żądanie pozwu nie spełniało wymogów art. 187 i następnych k.p.c.

Stosownie do treści art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. pozew musi zawierać dokładne określone żądanie. W sprawie niniejszej powód obowiązany był wskazać jakie rzeczy winny być zwolnione spod egzekucji.

W ocenie Sądu Okręgowego strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 19.06.2017r. nie sprecyzowała żądania, ale sformułowała nowe żądanie, dotyczące zwolnienia spod egzekucji ściśle określonych maszyn i urządzeń zajętych u dłużnika w dniu 21.04.2016 r.

Tak dokonana zmiana powództwa rodzi ten skutek, że zgłoszone nowe żądanie zostało dokonane z przekroczeniem miesięcznego terminu, o którym stanowi ustawodawca w art. 841 § 3 k.p.c.

Skutkiem podniesionych wyżej uchybień musi być na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie pierwszym sentencji poprzez oddalenie powództwa.

W pozostałej części apelacja (w zakresie pkt 3) wyroku nie jest zasadna. Wartość przedmiotu zaskarżenia strona powodowa określiła na kwotę 49 000 zł. Tak określona wartość przedmiotu sporu nie była sprawdzana przez Sąd I instancji oraz nie była kwestionowana przez stronę pozwaną dlatego też brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Z uwagi na powyższe apelacja strony pozwanej w pozostałej części została oddalona – art. 385 k.p.c.

Apelacja strony powodowej z powodów omówionych wyżej nie jest zasadna.

Na marginesie tylko Sąd Okręgowy zauważa, że w sprawie nie zachodzi przypadek naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 227 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c.

Skoro apelacja strony powodowej nie jest zasadna dlatego na podstawie art. 385 k.p.c. należało ją oddalić.

Ponieważ strona powodowa przegrała niniejszy proces, dlatego stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu orzeczono o kosztach procesu – art. 98 k.p.c. Na zasądzoną od strony powodowej na rzecz strony pozwanej

kwotę 3.650 zł składa się uiszczona opłata od apelacji w kwocie 2450 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 1200 zł (§ 16 ust.1 pkt 1w związku z § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz.U. z 2016 r. poz.1715).

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSR Anna Strzelczyk